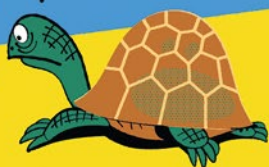

ILUSTRACE LUKAŠ FIBRICH

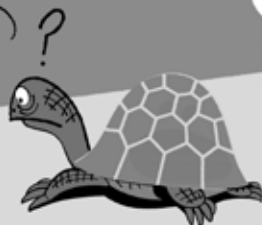
VLADIMÍRA HIRSH
**ZÁPISKY
ZE
ZVĚŘINCE**

bamb**oo**k

ILUSTRACE LUKAŠ FIBRICH

VLADIMÍRA HIRSH
**ZÁPISKY
ZE
ZVĚŘINCE**

Pro Halku

ŠTĚPÁN

Pondělí 1. července

„Ten telefon mi nemůžete zabavit. Je v něm půlka
mýho života!“

Máma natáhla ruku.

„Právě proto.“

„Mám rozehranou bitvu!“

„Tak ji dohraješ v srpnu.“

„V srpnu?“ vyjekl jsem. „To už z mojí armády zbyde
jen smutná hromádka pixelů!“

„Štěpáne,“ popíchl mě táta, který právě cpal můj
kufr do auta, „prospěje ti to.“

„Mně by prospělo hlavně vrácení telefonu,“ odsekl
jsem. „A nabíječky.“

Rodiče se rozhodli, že potřebuju „digitální detox“. No dobře, ale nemohl bych se odpojit od telefonu, herní konzole a tabletu třeba na tropickém ostrově?

Ve stínu pyramid? Při sjíždění divoký řeky? Proč mě musejí poslat z Prahy k bláznivý tetě někam, kam navigace vede už jen ze soucitu?

Seděl jsem na zadním sedadle se založenýma rukama a pociťoval zradu.

„Šumperk není konec světa, Štěpi,“ namítla máma. „Já tam vyrostla.“

„To tvrdíš jen proto, že jsi ještě nemusela fungovat bez mobilu. V tvym dětství jste se dorozumívali kouřovejma signálama.“

Vyjeli jsme z Prahy. První hodinu jsem počítal benzíanky. Pak přestaly být zajímavý. Za Hradcem dálnice

skončila a já si poprvý uvědomil, že mě skutečně vezou pryč – z dosahu pizzerií, rychlý Wi-Fi a všeho, co dávalo životu smysl.

Pole. Kráva. Les. Tady zdechl pes.

„Teď projíždíme Litomyšlí,“ zahlásil táta a ztišil rádio. „Poslední česká bašta, Štěpáne. Za chvíli opustíme bezpečný území.“

Máma jen varovně zvedla obočí.

„Nezapomínej, koho sis vzal, Jaromíre.“

„Já vím, lásko,“ zazubil se.

„Jen mladýmu vysvětluju, že za okamžik nastane bod zlomu. Sleduj krajinu, synu. Teď to přijde.“

Silnice začala strmě stoupat do kopce, stromy se k nám mačkaly ze všech stran a před náma se objevila černá tlama tunelu Hřebeč. Táta dramaticky změnil hlas a spustil tajemným tónem vypravěče z dobrodružného dokumentu o ztracených civilizacích.

„Připravte si pasy,“ pronesl, když auto vjelo do tmy. „Tenhle tunel je portál. Vjíždíme do něj v Čechách a vyjedeme..“ Vystřelili jsme ze tmy zpátky na světlo a asfaltka začala prudce klesat dolů. „... na Moravě! Vítejte na druhý straně barikády.“

Zarazil jsem se.

„Na Moravě?“

„Ano.“

„A to je ještě Česká republika?“ rýpnul jsem si do mámy.

Táta se rozesmál a mrkl na mě do zrcátka. Hned pod kopcem se zjevila Moravská Třebová.

„No, oficiálně jo, synu. Ale pro nás Pražáky je kontinent Morava neprobádaná oblast za hranicí mapy. Tady končí signál a začínají koláče.“

Máma si povzdechla.

„Mluvíme tu spisovně a máme lepší náladu.“

Aha. Takže mě nevezou bez mobilu do malého města, ale do kotliny obklopený horama, aby byl útěk ještě složitější.

Krajina za oknem se měnila. Pole se začala vlnit, střechy byly červenější a silnice se kroutila a tančila podle rytmu okolních kopců. Právě jsme překročili hranice neznámého teritoria. Nebezpečí: vysoký. Šance na návrat: nejistá.

Táta podotkl, že kdybych svoje analytický schopnosti využil ve škole, mohl bych mít z matiky jedničku. To mě urazilo. Moje nadání bylo určeno pro skutečný krize. A tohleto krize byla.

Čím víc jsme se blížili k Šumperku, tím víc jsem si připadal, že mě rodiče nevezou na prázdniny, ale do

programu na ochranu svědků. Jen místo nový identity dostanu tetu a nulovej přístup k telefonu.

„Uvidíš,“ pohladila mě máma po koleni, „u tety Olgy si odpočineš.“

„Od čeho?“

„Od obrazovek, modrého světla a pípajících notifikací.“

„Obrazovky jsou moje přirozený prostředí.“

„Právě proto potřebuješ něco jiného.“

Kolem auta proběhla mourovatá kočka, za plotem stála slepice a někde daleko čněl na obzoru vysoký špičatej kopec s něčím divným nahoře. Stožárem? Raketou? Obřím zapáchnutým párátkem? Těžko říct.

Konečně jsme zastavili před obchodem s cedulí:

Kraská a zvíře

Nápis se lehce houpal ve větru. Ve výloze seděl papoušek a probodával mě očima, který říkaly, že už o mně všechno ví a vůbec se mu to nelíbí.

Dveře se rozletěly a ven vyběhla teta.

Měla rozčuchaný vlasy, tyrkysovou zástěru s tlapkama a výraz predátora, kterej se právě chystá obejmout oběť proti její vůli.

„Štěpánku!“ vypískla. „To snad není možné! Ty jsi vyrostl!“

„Čau, teto,“ hlesl jsem a podvědomě o krok couvl.
„Naposledy jsi mi sahal sem.“ Ukázala někam ke kapse zástěry. „A teď jsi smutný čáp v černém.“

Táta za mnou vydal zvuk, který podezřele připomínal smích.

Teta mě objala tak pevně, až jsem na chvíli uviděl hvězdičky. Možná to nebyly hvězdičky. Možná to byly poslední zbytky mého starého života.

„Uvidíš, jak si to tu spolu užijeme!“ přesvědčovala mě a usmívala se.

A pak ten papoušek z výlohy natáhl krk a zřetelně zavolal: „Vetřelec! Vetřelec!“

Úterý 2. července

Pomóóóc! Probudil jsem se vyděšenej jako strašidlo, který propadlo u zkoušky z hřbitovní etikety. Něco chlupatýho mě lechtalo na nohách a škrábalo se po peřině. Zařval jsem a vyskočil. Deko odletěla z postele. Rychle jsem se otočil, abych viděl, co na mě zaútočilo, a málem jsem zakop o spadlý polštář. Zíralo na mě šest zvědavejch očí. V mym napůl vybalenym kufru stály tři surikaty.